

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.334 van 12 december 2008
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:
de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 september 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat S. LAUWERS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Op 21 februari 2005 vragen verzoekers de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 6 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 6 april 2005 dienen verzoekers een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 september 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 26 september 2006 dienen verzoekers een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 26 april 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkenen dienden een eerste maal een asielaanvraag in op 21.02.2005. Op 28.09.2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing ‘niet erkend’, hen betekend op 29.09.2006. Vervolgens dienden betrokkenen een beroep in tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dat heden nog hangende is.

Het feit dat betrokkenen sinds februari 2005 in België verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zijn, Nederlands hebben geleerd, een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkenen na een verblijf van meer dan 3 jaar in een land de taal spreken en dat zij hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van hun asielaanvraag.

Het feit dat de heer S.A. (...) tewerkgesteld is, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen wordt toegestaan zolang zijn asielprocedure niet is afgesloten. Zij heeft enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Verzoekers roepen in dat zij lid zijn van de Ahmadiyya-beweging in Pakistan en dat zij bijgevolg vrezen voor vervolging en discriminatie. Zij leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat Pakistan in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst huldigt. Bijgevolg staat het verzoekers vrij hun geloof in Pakistan uit te oefenen. Het argument dat de uitoefening van zijn geloof beperkt zou worden door de artikelen 298C en 295C van het Pakistaanse Strafwetboek – bepalingen die stellen dat Ahmadiyya zichzelf geen moslim mogen noemen en dat de heilige naam van de profeet Mohammed niet mag beledigd worden – vormen bijgevolg evenmin een grond voor regularisatie. Ten overvloede dient gesteld dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat zij persoonlijk bij terugkeer naar hun land van herkomst dienen te vrezen voor hun fysieke integriteit omwille van hun geloofsovertuiging.

Bovendien dienen betrokkenen zolang hun asielpprocedure lopende is, het grondgebied niet te verlaten.

Verder verwijzen betrokkenen ook naar een rapport van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, naar de UNCHR 'Background Paper Pakistan' van mei 1998 en naar het Engelse 'Parliamentary Human Rights Groupe Report of february 1997'. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het aanhalen van deze rapporten geen grond vormt voor een regularisatie daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 en art. 9 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via deze artikels van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op de voornoemde artikels. De algemene bewering wordt dus niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 en artikel 9 EVRM volstaat dus niet om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkenen verwijzen verder ook naar de wet van 22.12.1999 en naar verschillende andere dossiers die gelijkaardig zouden zijn. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980. Het is bovendien aan verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat betrokkenen zich beroepen op de subsidiaire-beschermingsstatus zoals gesteld in de Europese richtlijn 2004/83/EG, omgezet in Belgische wetgeving, kan niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkenen hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dienen op te starten en deze procedure valt niet onder de bevoegdheid van de Dienst Humanitaire Regularisaties.

*Het feit dat betrokkenen een kindje hebben dat hier schoolgaand is, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting leggen verzoekers nog stukken neer die hun ver gevorderde integratie, alsook deze van hun kind, moet bewijzen.

Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien het ter zitting neergelegde document geen reglementair voorzien procedurestuk is en gelet op de rechten van de verdediging, dient het uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikelen 3, 6, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers stellen dat hun asielprocedure nog steeds hangende is voor de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dat hun procedure al 3,5 jaar aansleept, dat dit aantoonde dat de aanvraag serieus is, dat toch niet onderzocht werd of de redelijke termijn werd overschreden in de zaak, zodat er een schending van artikel 6 van het EVRM is.

Verzoekers stellen vast dat de gemachtigde van de minister uitleg geeft over de integratiewil van verzoekers om tot het (redelijke?) besluit te komen dat al deze omstandigheden op zich geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die maken dat artikel 9, 3de lid had kunnen toegepast worden. Dat momenteel de criteria zouden zijn dat er geregulariseerd wordt wanneer de procedure 4 jaar aansleept bij individuele dossiers en 3 jaar voor gezinnen met kinderen die schoolgaand zijn. Dat in verschillende andere gevallen bijvoorbeeld kinderopvang wordt aanzien als schoolgaand, daar deze kinderen contact hebben met andere kinderen, dat in deze gevallen het criterium werd aanvaard, dat in casu de minister geen rekening houdt met het feit dat het kind schoolgaand is, dat er zelfs een criterium wordt toegevoegd daar de minister spreekt over de schoolplicht, dat hij aldus het criterium strenger maakt zonder dat daar reden toe is (obscuri libeli).

Vervolgens poneren verzoekers dat de minister evenmin het argument dat verzoeker tewerkgesteld is, weerhoudt, dat het enkel zou zijn met het oog op terugkeer, dat deze houding niet correct is. Het feit dat verzoeker tewerkgesteld is, houdt in dat hij hier belastingen betaalt, zijn sociale zekerheid in orde stelt en hier dus ook pensioensrechten verwerft. Verzoekers zijn van mening dat oordelen dat dit alles geen waarde heeft, neerkomt op uitbuiting van vreemdelingen.

Verzoekers vervolgen dat zij afkomstig zijn uit het bijna-ontwikkelingsland Pakistan, dat zij bovendien Ahmadiyya moslim zijn en dit niet in twijfel werd getrokken door de minister in hun asielprocedure, dat deze mensen in Pakistan een enorm risico lopen, dat trouwens eerder door de Raad van State werd erkend dat zij niet zonder meer naar Pakistan terugkunnen, dat zelfs een tijdelijke terugkeer niet risicoloos is. Dat immers blijkt uit internationale rapporten dat de diverse religieuze fracties in Pakistan nog steeds overhoop liggen, en daarbij de burgerbevolking niet ontzien, dat een groot aantal opzettelijke en arbitraire moorden werden gepleegd, dat het Ahmadiyya-geloof buiten de wet werd gesteld en er op het preken van het geloof straffen staan tot en met de doodstraf. Verzoekers zijn van mening dat uit dit alles overduidelijk blijkt dat zij, zowel in het verleden als nu, in de onmogelijkheid verkeren om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke zij behoren. Dat de discriminatie alomvattend en continu, sociaal, politiek, etc. is. Stellen dat het een algemeen probleem betreft en dat zij geen persoonlijk risico lopen, terwijl zij juist uit Pakistan vertrokken om grotere problemen te vermijden, vragen verzoekers zich dan ook af of men dan moet wachten tot men effectief fysiek aangevallen wordt, terwijl de Conventie van Genève toch ook handelt over 'vrees voor vervolging' (ex ante benadering) en niet over 'schade door geleden vervolging' (ex post benadering). Volgens verzoekers zijn de artikelen 3 en 9 van het EVRM wel degelijk geschonden.

Aangaande artikel 8 van het EVRM, stellen verzoekers dat dit artikel het gezinsleven beschermt, hun vreedzaam leven in de eigen omgeving waarin zij ook het centrum van hun

belangen hebben, dat artikel 8 van het EVRM de plaats beschermt waar men zijn pijp en pantoffels heeft, dat het dus niet zo simpel is te zeggen dat dit alles geen waarde heeft.

Verzoekers sluiten af met de stelling 'Begrijpen wie kan, maar het is alvast niet moeilijk om in te zien waarom de kerken vol zitten met hongerstakers.'

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen voldoende redenen hebben aangehaald om hun verblijf in België toe te staan.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

De toepassing van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag van verzoekers ontvankelijk verklaard, zodat aangenomen werd dat zij geldige buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen. De bestreden beslissing spreekt zich uit over de argumenten ten gronde die door verzoekers werden ingeroepen om tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.

In hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 april 2007 verwijzen verzoekers wat betreft de gegrondheid van hun aanvraag naar wat volgt:

- *uit Pakistan afkomstig en Ahmadiyya moslims, omwille van dit feit grote problemen*
- *Ahmadiyya: geloofsafvalligen van de Islam, Ahmadiyya's verboden zichzelf moslim te noemen, anti-Ahmadiyya-wetgeving (op overtreding: straffen).*

- *Onmogelijke terugkeer naar Pakistan voor objectieve redenen, onafhankelijk van hun wil, nu een verplichte terugkeer een schending van het EVRM zou uitmaken*
- *Omschrijving behandeling Ahmadiyya's in Pakistan, uitwijzing is mensonterende behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM*
- *Rechtspraak van commissie voor regularisatie ging eensluidend in die zin en veel Ahmadiyya's werden geregulariseerd*
- *Verzoeker heeft part-time werk*
- *Verzoekers kunnen bogen op een voortreffelijke sociale integratie*
- *Kindje is schoolgaand en doet het héél goed*
- *Na onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, komt het er in huidig verzoek op aan om de zaak te onderzoeken in het kader van het EVRM (rechtstreekse werking)*
- *Ook aanspraak op richtlijn van de Raad van Europa van 29 april 2004 (direct toepasbaar). Deze richtlijn handelt over de minimumnormen die dienen gehanteerd te worden bij de beoordeling van dossiers van personen die aanspraak maken op politiek asiel of een andersoortig statuut en die zich beroepen op lidmaatschap van een geïdentificeerde sociale groep, dit is voor Ahmadiyya's uit Pakistan het geval.*
- *Ahmadiyya's zijn een religieuze groepering die vervolgd wordt in Pakistan, dat blijkt uit velerlei internationale rapporten*
- *Verhaal van verzoekers past in de dagdagelijkse realiteit van Pakistan, dagelijkse oproeping tot haat heeft als gevolg dat Ahmadiyya's constant lastig gevallen worden door fundamentalistische moslimgroeperingen, waarbij de overheid niet afdoende optreedt om de Ahmadiyya's te beschermen (bevestigd door literatuur over Pakistan)*
- *Reden: haat geïnstitutionaliseerd in Pakistan: beperkingen aan godsdienstuitoefening van Ahmadiyya's door o.a. toevoeging aan het Wetboek van Strafrecht van artikel 298C.*
- *In praktijk worden Ahmadiyya's meestal op grond van deze artikelen aangeklaagd, waarbij het in de meerderheid van de gevallen gaat om valse aanklachten*
- *Verwijzing naar de positie van Nederlandse Minister van Buitenlandse Zaken mei 1998.*
- *Artikel 295C*
- *UNHCR Background paper Pakistan mei 1998*
- *Engelse Parliamentary Human Rights Group report of February 1997*
- *Deze achtergrondinformatie wijst erop dat door de islamitische reflex, aangewakkerd door de overheden zelf, de Ahmadiyya minderheid zich bedreigd en niet beschermd voelt*
- *Volgens objectieve rapporten is de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan slechts 286.000 leden sterk.*
- *Onmogelijk terug te keren naar een land waar zij vrezen voor hun leven en fysieke integriteit (ook al komt Pakistan niet voor op lijst IOM)*
- *Kan niet ontkend worden dat Ahmadiyya's in Pakistan voortdurend lastiggevallen worden en gekleineerd en dat ze hun godsdienst niet in alle vrijheid kunnen beleven, dergelijke praktijk is schending van artikel 3 EVRM*
- *Schending van artikel 3 EVRM niet door Pakistan, maar door België, nu het terugsturen naar zulk een land op zichzelf een schending zou uitmaken.*
- *De Europese Commissie voor de Rechten van de Mens bepaalde al eerder dat een uitwijzing van een vreemdeling naar een land waar hij vreest een onmenselijke en vernederende handeling te ondergaan, een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken*
- *Behandeling van Ahmadiyya's in Pakistan niet overeenkomstig artikel 9 EVRM*
- *Uit feitenrelaas en uit de algemene toestand in Pakistan blijkt dat verzoekers niet in alle vrijheid hun geloof kunnen belijden, noch alleen noch in gemeenschap, noch in publieke sfeer noch in private sfeer.*
- *Artikel 289 b en c en artikel 295 c van de Pakistaanse Strafwet zijn niet in overeenstemming met artikel 9, 2de lid EVRM*
- *In het kader van regularisaties op basis van wet van 22 december 1999, onnoemelijk veel dossiers positief beoordeeld op basis van gelijkaardige feiten en ook in recentere gevallen werd regularisatie toegestaan. Verwijzing naar andere dossiers*
- *Ook erkenning als vluchteling. Verwijzing naar dossiers*
- *Bescherming van de richtlijn 2004/83/EG en meer bepaald artikel 10, 1, d van de richtlijn. Minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft. Ahmadiyya's zijn sociale groep,*

die expressis verbis in de ban werden geslagen mits een blasfemiewet. Definitie van een 'specifieke sociale groep' volgens de richtlijn

- *Ahmadiyya's niet geliefd in de moslimwereld, ook niet in België want niet in de moslimexecutieve*
- *In Pakistan Ahmadiyya's maar drie keuze: opgeven van geloof, land verlaten of leven als vogelvrijverklaarde*
- *Verwijdering van Ahmadiyya-gelovige in strijd met Europese Recht*
- *Zeer recente rechtspraak van de Raad van State schorste ministeriële beslissingen die de regularisatie van Ahmadiyya-gelovigen niet toekende (verwijzing naar arrest Raad van State nr.153.428 van 10 januari 2006).*

Opgemerkt dient te worden dat verzoekers niet expliciet een onderscheid maken tussen de ontvankelijkheids- en de gegrondheidselementen. Naast de hierboven aangehaalde elementen, voerden verzoekers ook nog elementen aan die specifiek de ontvankelijkheid van de aanvraag betroffen en die aldus handelden over de buitengewone omstandigheden waarom het voor hen niet mogelijk was om hun aanvraag in te dienen in het herkomstland.

In bijlage bij hun verzoek van 26 april 2007 leggen verzoekers nog documenten voor betreffende getuigenissen van vrienden en kennissen en betreffende het volgen van de cursus maatschappelijke integratie.

In de inleidingbrief bij de aanvraag van 26 april 2007 wordt nog aangevoerd dat verzoekers heel veel moeite doen om het Nederlands meester te worden.

De verweerder geeft in de bestreden beslissing omtrent de ingeroepen gegrondheidselementen volgende motieven op:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkenen dienden een eerste maal een asielaanvraag in op 21.02.2005. Op 28.09.2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing 'niet erkend', hen betekend op 29.09.2006. Vervolgens dienden betrokkenen een beroep in tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dat heden nog hangende is.

Het feit dat betrokkenen sinds februari 2005 in België verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zijn, Nederlands hebben geleerd, een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkenen na een verblijf van meer dan 3 jaar in een land de taal spreken en dat zij hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van hun asielaanvraag.

Het feit dat de heer S.A. (...) tewerkgesteld is, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen wordt toegestaan zolang zijn asielprocedure niet is afgesloten. Zij heeft enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Verzoekers roepen in dat zij lid zijn van de Ahmadiyya-beweging in Pakistan en dat zij bijgevolg vrezen voor vervolging en discriminatie. Zij leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat Pakistan in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst huldigt. Bijgevolg staat het verzoekers vrij hun geloof in Pakistan uit te oefenen. Het argument dat de uitoefening van zijn geloof beperkt zou worden door de artikelen 298C en 295C van het Pakistaanse Strafwetboek – bepalingen die stellen dat Ahmadiyya zichzelf geen moslim mogen noemen en dat de heilige naam van de profeet Mohammed niet mag beledigd worden – vormen bijgevolg evenmin een grond voor regularisatie. Ten overvloede dient gesteld dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat zij persoonlijk bij terugkeer naar hun land van herkomst dienen te vrezen voor hun fysieke integriteit omwille van hun geloofsovertuiging.

Bovendien dienen betrokkenen zolang hun asielpprocedure lopende is, het grondgebied niet te verlaten.

Verder verwijzen betrokkenen ook naar een rapport van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, naar de UNCHR 'Background Paper Pakistan' van mei 1998 en naar het Engelse 'Parliamentary Human Rights Groupe Report of february 1997'. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het aanhalen van deze rapporten geen grond vormt voor een regularisatie daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 en art. 9 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via deze artikels van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op de voornoemde artikels. De algemene bewering wordt dus niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 en artikel 9 EVRM volstaat dus niet om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkenen verwijzen verder ook naar de wet van 22.12.1999 en naar verschillende andere dossiers die gelijkaardig zouden zijn. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980. Het is bovendien aan verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat betrokkenen zich beroepen op de subsidiaire-beschermingsstatus zoals gesteld in de Europese richtlijn 2004/83/EG, omgezet in Belgische wetgeving, kan niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkenen hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dienen op te starten en deze procedure valt niet onder de bevoegdheid van de Dienst Humanitaire Regularisaties.

Het feit dat betrokkenen een kindje hebben dat hier schoolgaand is, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)."

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zodat verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren en dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De argumentatie van verzoekers aangaande de integratie en de tewerkstelling, komt erop neer dat zij van oordeel zijn dat dit voldoende aantoonde dat zij voldoen aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden. In wezen vragen verzoekers aldus aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feiten opnieuw te beoordelen. Voor zover verzoekers kritiek leveren aangaande de beoordeling van hun verblijfsstatus en de Raad om een nieuwe beoordeling vragen, dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al

dan niet toekennen van een verblijf aan verzoekers. Zoals reeds uiteengezet, beschikt de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag over een ruime appreciatiebevoegdheid. Met hun kritiek maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt krachtens artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat de gemachtigde van de minister verzoekers informeerde over de determinerende redenen van de bestreden beslissing en dat hij, na alles in overweging te hebben genomen, redelijkerwijze tot de hiervoor voornoemde conclusie is gekomen. De bestreden beslissing is dus afdoende gemotiveerd. Verzoekers tonen geen schending aan van de formele noch van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre verzoekers de schending van het artikel 6 van het EVRM inroepen, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoekers stellen dat momenteel de criteria zijn dat er geregulariseerd wordt wanneer de procedure 4 jaar aansleept bij individuele dossiers en 3 jaar voor gezinnen met kinderen die schoolgaand zijn, dat er zelfs een criterium wordt toegevoegd daar de minister spreekt over de schoolplicht, wijst de Raad er ten eerste op dat het voorgaande een loutere bewering betreft van verzoekers daar zij niet aangeven waaruit voornoemde criteria zouden blijken, zodat aldus de kritiek dienaangaande niet kan weerhouden worden. Ter verduidelijking wenst de Raad aan te geven dat er op huidig ogenblik geen omzendbrief van kracht is omtrent de regularisatiecriteria, dat er enkel een toelichting bestaat uitgaande van de verwerende partij omtrent de criteria, waarin bepaald wordt dat het wel effectief gaat om schoolplichtige kinderen (tussen de 6 en 18 jaar). Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat hij zich niet in de plaats mag stellen van de minister bij de toetsing van de beoordeling van de

aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf. Verzoekers leveren hier hoofdzakelijk kritiek op de discretionaire bevoegdheid van de minister.

De Raad wenst er verder op te wijzen dat aangaande de schending van artikelen 3 en 9 van het EVRM, verzoekers louter herhalen wat zij reeds aanhaalden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Zoals reeds meerdere malen gesteld, mag de Raad zich niet in de plaats stellen van de minister bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf. De gemachtigde van de minister motiveerde aangaande de problemen van de Ahmadiyya in Pakistan, aangaande de ingeroepen rapporten en aangaande de eventuele schending van de artikelen 3 en 9 van het EVRM wat volgt:

“Verzoekers roepen in dat zij lid zijn van de Ahmadiyya-beweging in Pakistan en dat zij bijgevolg vrezen voor vervolging en discriminatie. Zij leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat Pakistan in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst huldigt. Bijgevolg staat het verzoekers vrij hun geloof in Pakistan uit te oefenen. Het argument dat de uitoefening van zijn geloof beperkt zou worden door de artikelen 298C en 295C van het Pakistaanse Strafwetboek – bepalingen die stellen dat Ahmadiyya zichzelf geen moslim mogen noemen en dat de heilige naam van de profeet Mohammed niet mag beledigd worden – vormen bijgevolg evenmin een grond voor regularisatie. Ten overvloede dient gesteld dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat zij persoonlijk bij terugkeer naar hun land van herkomst dienen te vrezen voor hun fysieke integriteit omwille van hun geloofsovertuiging.

Bovendien dienen betrokkenen zolang hun asielpprocedure lopende is, het grondgebied niet te verlaten.

Verder verwijzen betrokkenen ook naar een rapport van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, naar de UNCHR ‘Background Paper Pakistan’ van mei 1998 en naar het Engelse ‘Parliamentary Human Rights Group Report of february 1997’. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het aanhalen van deze rapporten geen grond vormt voor een regularisatie daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 en art. 9 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via deze artikels van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijkt en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op de voornoemde artikels. De algemene bewering wordt dus niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 en artikel 9 EVRM volstaat dus niet om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.”

Verzoekers tonen met hun kritiek aldus enkel aan dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Waar verzoekers verwijzen naar de Conventie van Genève waar die toch ook handelt over ‘vrees voor vervolging’ (ex ante benadering) en niet over ‘schade door geleden vervolging’ (ex post benadering), wijst de Raad erop dat verzoekers in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf van 26 april 2007 vroegen de zaak te beoordelen in het licht van artikel 3 van het EVRM en niet in het licht van de Conventie van Genève, zodat verzoekers deze kritiek niet dienstig kunnen voeren. Bovendien behoort de beoordeling van de zaak in het licht van de Conventie van Genève tot de bevoegdheden van de asielinstanties en niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers nog de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM dat het gezinsleven, hun vreedzaam leven in de eigen omgeving waarin zij ook het centrum van hun

belangen hebben, beschermt, tonen verzoekers niet aan op welke wijze artikel 8 van het EVRM precies geschonden zou zijn, zodat hiermee niet voldaan wordt aan de vereiste van een “middel”. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers laten na op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten waarin de schending van artikel 8 van het EVRM bestaat. De Raad stelt vast dat het enig middel wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.